

подібних до реальних умов праці в школах та установах, що мають забезпечити належні умови для навчання та контролю.

Особливий акцент зроблено на сприянні всім формам співпраці професійно-технічних закладів освіти та роботодавців у процесі професійної освіти на центральному, регіональному та місцевому рівнях. Ця співпраця включає спільну діяльність з підготовки освітніх програм за фахом, організацію практичних занять та стажування студентів, викладачів, створення екзаменаційних центрів при роботодавцях.

Отже, модернізація професійно-технічної освіти є довготривалим процесом, наслідки якого будуть помітні лише після закінчення одного циклу навчання, після впровадження основного навчального плану професійної підготовки. Посилення співпраці з роботодавцями неможливе без їх зацікавленості в результатах якісного виконання здобувачами освіти теоретичних та практичних складових освітньо-професійних програм. З огляду на це актуальними є широкі інформаційні кампанії для представників роботодавців та бізнесу щодо залучення студентів до виробничих процесів та запровадження нових програм стажування.

Література

1. Holovko S. Dual Education as an Effective Tool for Enhancing the Professional Competence of Future Lawyers. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. Київ: НАУ, 2020. № 2(55). С. 211-217.

2. Informacja MEN na temat dualnego kształcenia zawodowego w Polsce. URL: <https://wartowiedziec.pl/legislacja/sejm-senat-i-prezydent/25541-informacja-men-na-temat-dualnego-kształcenia-zawodowego-w-polsce>.

3. Дуальна освіта в Польщі – що це таке? URL: <https://entrant.eu/dualna-osvita-v-polshhi-shho-tse-take/>.

УДК 342 (043.2)

Білецький В.В., к.пед.н., викладач вищої категорії,
ДВНЗ «Рівненський коледж економіки та бізнесу», м. Рівне, Україна

Вітер Ю.В., здобувач вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

На сучасному етапі інформаційні відносини відіграють значну роль у повсякденному житті кожного. Цифрова трансформація суспільства та економіки (діджиталізації), яку обрала Україна, збільшує коло суб'єктів та об'єктів у мережі Інтернет. Пандемія вірусу COVID-19, перехід на

дистанційну форму роботи та навчання, прискорений розвиток інтернет-розваг – усе це вплинуло на місце інформаційних відносин в житті кожної людини, на її права та свободи.

Науковці з 2012 року активно розглядають та аналізують інформаційні відносини і мережу Інтернет в цілому. Особлива увага приділяється питанням захисту даних, шахрайства, відповідальності за порушення законодавства в мережі Інтернет в кримінальному та адміністративному порядку зі сторони громадян і держави.

За визначенням Л. Туманової та А. Снитникова, інформаційні відносини – це суспільні відносини, які виникають відповідно до норм права і юридичних фактів при формуванні й використанні інформаційних ресурсів на основі створення, збору, обробки, накопичення, зберігання, пошуку, поширення і надання споживачу документованої інформації; створення й використання інформаційних технологій і засобів забезпечення; захисту інформації, прав суб'єктів, які беруть участь в інформаційних процесах та інформатизації [3].

Інформаційні відносини є особливими соціальними зв'язками правового, інформаційного і технічного характеру [2].

З даного визначення можна зрозуміти який масивний об'єм інформації повинна регулювати держава, і тому потрібно усвідомити, що в демократичному суспільстві це зробити практично неможливо. Можливості сучасних гаджетів та людини виходити до мережі в будь-який момент, за секунди реєструвати нові електронні скриньки, створювати фейкові акаунти, програмувати спеціальних ботів для різни цілей змушують державу притримуватися конкретних шляхів вирішення даного питання. Тотальне обмеження доступу до Інтернету, моніторинг кожного сайту та повідомлення, заборона будь-якої свободи слова, що є неприпустимим в демократичній країні, – це один шлях. Інший вихід – це формування Інтернет-культури.

Дуже складно блокувати кожен сайт, де публікують фейкові новини, неможливо забороняти доступ до ресурсів, на яких знаходиться заборонений контент, неможливо відслідковувати кожного, хто вчиняє такі дії, адже існує безліч ресурсів, щоб не залишати свій слід в мережі, а постійний моніторинг усіх дій громадян буде порушувати Конституцію України та їхні права і свободи.

На сьогодні кожна держава зіткнулася з проблемою, коли Інтернет може дати і поштовх до розвитку і надбань, або відібрати все, що ми створювали упродовж життя. Коли мова йде про дистанційну форму роботи та навчання, то держава може створити нові закони, розробити правила поведінки, які будуть регулювати відносини та передбачатимуть санкції за порушення цих норм й правил.

Регулювання інформаційних відносин у мережі Інтернет забезпечує Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України»

від 5 жовтня 2017 р. № 2163-VIII. Закон визначає правові та організаційні основи забезпечення захисту життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави, національних інтересів України у кіберпросторі, основні цілі, напрями та принципи державної політики у сфері кібербезпеки, повноваження державних органів, підприємств, установ, організацій, осіб та громадян у цій сфері [1]. Визначено перелік суб'єктів, які безпосередньо покликані здійснювати заходи із забезпечення кібербезпеки, а саме: міністерства; місцеві державні адміністрації; органи місцевого самоврядування; правоохоронні органи; Збройні Сили України; Національний банк України тощо.

Отже, сучасному суспільству потрібні правові норми, які сприятимуть розвитку глобального цифрового ринку та забезпечуватимуть захист інтересів споживачів.

Література

1. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: Закон України від 05 жовт. 2017 р. № 2163-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>.

2. Правове регулювання відносин у мережі Інтернет: монографія / Гетьман А.П. та ін.; за ред. С.В. Глібка, К.В. Єфремової. Харків: Право, 2016. 360 с.

3. Туманова Л.В., Снытников А.А. Обеспечение и защита права на информацию. Москва: Городец-издат, 2001. 344 с.

УДК 340.10.34(043.2)

Бородін І.Л., д.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО ГАРАНТІЇ ПРАВ ТА СВОБОД ГРОМАДЯН В УКРАЇНІ

Гарантії прав та свобод громадян, як такі, повинні дати відповідь на питання про те, як встановлені Конституцією дані права та свободи забезпечуються. Від особливостей, результатів розв'язання проблем, які постали перед українською державою та її правовою системою, їх оцінки й сприйняття світовою спільнотою значною мірою залежить не лише майбутнє України як суверенної держави, її правової системи, але й, певним чином, майбутнє міжнародного права, низки м міжнародних наддержавних інститутів, стан глобального й регіонального правового порядку [1]. В контексті таких проблем до сих пір залишаються не вирішеними питання щодо гарантій конституційних прав громадян.

Однозначного тлумачення самого терміну «гарантія» немає. Часто мова йде про захист прав та свобод громадян, який поєднується з їх